

VOORWOORD:

Enkele jaren na de eeuwwisseling wilde ik door bovennatuurlijke waarnemingen een boek schrijven. Door ziek voelen en omstandigheden kwam dat nooit klaar.

In 2007 kreeg ik weer een flat in de straat waar het in 1986 begon. In februari 2008 ontdekte ik door slaapstoringen dat ik in rijm schrijven kan. Dat vond ik blijkbaar zo leuk en spannend dat ik 19 teksten in het Engels in rijm voor een muziekalbum met de titel *The Real Lost Universe* schreef. Plus mijn levensverhaal in hoogtepunten, ook in rijm. Samen tot nu 99 gedichten. Daarna schreef ik de Nederlandse versies. De bundel *Het Verloren Universum* krijgt u er gratis bij. Pas toen ik al veel gedichten "klaar" had kreeg ik een rijmwoordenboek. Een Engels heb ik nog steeds niet. Dat hoop ik wel nog te krijgen. De normaal geschreven roman hoop ik ook nog te schrijven.

Sinds ongeveer 1964, veertien jaar oud, ben ik fan van de Rolling Stones. Nu heb ik ongeveer vier jaar geprobeerd om contact met ze krijgen om het album op muziek te zetten en voor het lied *I Am Just A Stonesfan*. Dat lukte maar niet. Ook niet via het LinkedIn forum *Music And Songs Wanted*. Daar leerde ik wel John Bijl uit Rotterdam kennen. Een muzikant en componist. Hij speelt ook in de rockgroep *Outdoors*. Toen na een email aan de drummer van de Stones, Charlie Watts, weer geen antwoord kwam gaf ik het album en de rest aan John Bijl. Hij wil van het album iets moois maken en er de tijd voor nemen. Ik kreeg al een Mp3 met een proefstukje van *The Suffergod*, het eerste lied van het album. Ik was behoorlijk onder de indruk.

Als het album klaar is kijken we naar de rest, schreef John.

Van de lifestory staan ook al gezongen stukken tekst op de cassette die ik John als Mp3 stuurde.

Onder andere van *I Am Just A Stonesfan*, waarvan ik een lange uitvoering er hier gratis bij doe.

Ongeredigeerd, met drie jaar Mulo-Engels op twee scholen, en ik lette ook niet goed op.

Voor mij is het een mooi lied. Vooral de titelzin, die zich vaak herhaalt. Of ongeveer herhaalt.

Inmiddels ben ik weer genees en preventiemiddelen aan het nemen en kan dit lied te zijner tijd misschien zelf in een studio zingen. Ook *The Sufferlove* is ongeredigeerd. Daarmee begon het rijmen. John Bijl heeft overigens een studio tot zijn beschikking en ook een eigen label.

Contact krijgen met de Stones lukte misschien niet door de al tientallen jaren durende onenigheid tussen Keith en Mick die nu escaleerde na het boek van Keith.

De Engelstalige versie hoop ik ook nog ooit uit te laten geven.

Vlak voor het versturen van de gedichten voor het maken van een e-book toonde een gerenommeerde uitgeverij uit Frankfurt interesse in de Duitstalige versie van de bundel.

Tekstcorrector Léon Blickman, die behulpzaam was met *Het Verloren Universum*, vond *Beelden van Genesis* overigens indrukwekkend. Met steeds het woord of de uitgang zien als rijmwoord.

Wat het redigeren betreft las ik dat de schrijver van gedichten sowieso dichterlijke vrijheden heeft.

Over het rijmen las ik in een rijmwoordenboek toen ik al veel klaar had.

Ik ben het niet met dingen eens en schrijf zoals ik het mooi vind: ook hier dichterlijke vrijheden.

Mijn excuses voor eventuele fouten in deze gedichtenbundel:

Ik ben hiervoor niet geschoold, dus het al genoemde ziek voelen en veel erge hoofdpijn.

Bijna iedere dag neem ik het maximum aantal pijnstillers.

De God die ons verrekken laat

Burgers aan alle haken, die niet eerlijk zijn geijkt!
Waar
is onze God, die volgens de verhalen naar ons kijkt?

Waar ís die God die zich zo'n
pijn kan veroorloven zonder van afschuw te beven?
En
zovelen van ons zelfs in soms ijskoude regen laat leven!

De gebeden van alle generaties duidelijk tevergeefs.
Net als bij zoogdieren is er als
nieuwe kinderen komen die pijn, toch wel erg goedgeefs.
Ondanks deze dieren laat
de Bijbel het zelfs voorspellen, maar het blijkt dus iets scheefs.

En overal
waar je kijkt zie je alles sterven.
Als een
bevroren taart die lijkt te bederven.

Als ouders een kind verliezen huilen ze en zeggen: waarom?

De ouders sterven
voor de neus van de kinderen, zo langzaam.
Het sterven der cellen
begint na het einde van de groei van het lichaam.
En wij hier op deze
bevende aardbol, die dat inmiddels weten zonder blaam.

Wij kunnen zeggen: maar waarom?
Almachtige God in de Hemel, waarom?

Hoe is het mogelijk dat
een Vader Zijn kinderen zo alleen laat?
Velen
van hen met pijn die maar niet vergaat!

Hoe kan een
Vader toekijken als ratten een kind aanvallen in zijn wieg?
Levend vlees uit de kroon van de Schepping
bijtende, met een Paus die zegt: denken jullie echt dat ik lieg?

Hoe kan een
Vader naar het geschreeuw van Zijn kinderen luisteren?
Waarom komt Hij niet, bijvoorbeeld om
ons het bewijs van Zijn bestaan te tonen en in te fluisteren?

Hoe kan een Vader toekijken als oude
mensen in bejaardenhuizen wegwijnen in hun smurrie?
Daar
voor de ogen van iedereen veranderen in een vieze mummie!

Hoe kan de Goede God
een vader een mes laten trekken om zijn zoon te doden?
En het dan stoppen
voor profijt, maar het ziekelijke mes trekken is al geboden!

Hoe kan de Vader toekijken als Zijn Zoon Jezus
pijnlijk en langzaam sterft, daar in Jeruzalem aan een kruis?
Van onze Bijbelvader dezelfde
behandeling krijgend als de rest van Zijn kinderen, heel kuis!

Een echte God zou hier samen met ons verblijven.
Ook zou Zijn
steeds aangekondigde komst niet alsmaar uitblijven.

Hij zou
met liefde zorgen voor Zijn ook dán te bewijzen Schepping.
En er zou zelfs niet één gekke
op bloed gebouwde staat bestaan, als bewijs van verlepping.

De steigerende tractor

In het dorp waar
ik geboren ben stond de tractor van een oom op de straat.
In die hele
straat was niemand te zien, nergens enige beweging of praat.

Ik was er op
aan het spelen toen mijn oom me toestond om te starten.
Het was een soort procedure, en
natuurlijk niet bedoeld om een eventueel noodlot te tarten.

Volgens wat ik eerder had
gezien zette ik de gashendel helemaal op vol gas.
De
diesel oefende later een enorme kracht uit op de as.

Ik gloeide
voor, draaide aan de startknop en de motor begon te lopen.
Voor een jong kind was dat een
enorm plezier, dat misschien op later veel rijden deed hopen.

De motor kwam in hogere toeren en
de tractor steigerde weg als een paard op wielen.
Mijn
oom kwam er achteraan, lichtte heel hard zijn hielen.

Het was een hele race; maar hij sprong er op, drukte
het gas terug, en het stuur werd overgenomen door mijn oom.
Dit
alles maakte me niet van streek, ik beleefde het als een droom.

Gedurende het
spelen had ik de hoogste versnelling er ingezet.
In dit
geval bleek dat echter niet de juiste toevallige zet.

Midden in het dorp, een beetje verder als
waar de tractor stond was een kapel, helemaal in wit geverfd.
De weg splitste daar, en de rit zou spanning
hebben opgeleverd, die door de actie van mijn oom werd gederfd.

Als mijn oom de met de voorwielen in de lucht
wegrijdende tractor niet had kunnen inhalen, wat dan?
Welke
weg zou de tractor bij de kapel genomen hebben, alsdan?
En zou er een aanrijding gebeurd
zijn, of iets anders wat in zo'n situatie mogelijk gebeuren kan?

Dat was mijn eerste rit met een vierwieler, als jongen.

Nooit

in mijn leven had ik zo'n speelgoed; zo groot en ongedwongen.

De verkeerde school

Het is
niet zo dat ik van de lagere school zeg: ik deed mijn best.
Maar het
lijkt zo te zijn dat ik beter was dan de meesten van de rest.

In de derde klas,
negen jaar oud, kwam de leraar naar mijn ouderlijke locatie.
Hij zei dat
ik naar de hbs kon, intelligentie had voor een hoge educatie.

Met nog maar één andere jongen
moest ik in de vijfde klas voorlezen voor de andere kinderen.
Dat gebeurde
als hoofdpijn het lesgeven van de leraar begon te verhinderen.

In de laatste klas begon alles verkeerd te lopen.
Achteraf
lijkt het alsof er toen verwarring in was geslopen.

Kwam het omdat ik de eerste keer
verliefd was, en dat met goed leren niet in rijm kan zijn?
Net puber
geworden, en dan zo'n verwarrend gevoel, maar ook wel fijn!

De
welbekende harten met pijlen, haar en mijn initialen tekende ik.
Maar het waren geen
kunstlessen, waarin ik zat te verblijven met een erg dromerige blik.

Afstandelijk
was ze ook wel, die eerste verliefdheid op een meisje.
Ter vergelijking was
het een beetje als een meeslepend melancholisch wijsje.

Deze leraar was trouwens bij de kinderen niet erg geliefd.
Omdat hij een klasgenoot maar
twee vellen wc-papier gaf, was ook diens vader erg gegriefd.

Uiteindelijk liet
die leraar me verdwijnen naar het voortgezet lager onderwijs.
Dus niet naar de hbs of een
andere hoge school, maar naar de laagste, en dat spelenderwijs.

Nu
vraag ik me af hoe het mogelijk was dat zoiets gebeurde.
Een geluk dat ik het
niet vergat, ondanks alle drank die mijn leven verkleurde.

Ik wil onze
kinderen beschermen, die zoiets toch echt niet verdienen.
Ik wil
tegen zoiets echt protesteren en werkelijk protest indienen.

De judowedstrijd

Toen ik nog een jongen was worstelde ik vaak
met andere jongens, maar natuurlijk wel als een beginneling.
Zelfs in worstelpartijen met oudere
neven was ik volgens mijn oom de winnaar van de voorstelling.

De oudste van de twee was
drie jaar ouder, en liet me op straat vaak met iedereen worstelen.
Ik had voor niemand angst en
probeerde nooit me van tevoren aan een gevecht te ontworstelen.

Bij de bank in onze straat,
waar we altijd rondhingen, werd weer iemand kwaad in een gevecht.
Dat is
iets wat mij gelukkig nooit overkwam, zelfs niet in een echt ruziegevecht.

Op een dag was er een gevecht
met een van de grootste jongens van de stad, en
weer was mijn neef de oorzaak, dus ook nu was het geen twist.
Ook hij werd plotseling
boos en begon te boksen, maar ik dacht nooit aan een doodskist.
De lange trok jaren later
een mes, en daardoor kwam iemand uit onze wijk in zo'n doodskist.

In die
toch wel al wilde dagen kwam als nieuwigheid de judoclub.
Een houten gebouw in onze straat
werd er voor ingericht, en het werd natuurlijk onze thuisclub.
In
de winter was de kou er in het judopak zeer goed te voelen.
Ik ging door tot de oranje band, toen lieten
problemen thuis en puberteit mijn aandacht er voor bekoelen.

Er kwam
een wedstrijdtoernooi aan de andere kant van de stad.
Ik moest
voor onze thuisclub vechten, en er was belangstelling zat.

De wedstrijd verliep aardig,
ondanks dat mij nu lijkt dat mijn
tegenstander deed alsof het ruzie was en kwaad leek.
Er waren
veel mensen, maar ik meen dat ik nauwelijks naar ze keek.

Na enige tijd begonnen toeschouwers mijn naam te roepen.
Daar werd ik erg verlegen
van en blunderde, de wedstrijd begon mij echt weg te floepen.

Later bleek dat ik

mijn eerste wedstrijd volgens de scheidsrechter had verloren.
Een
herhaling zou me voor de rechtvaardigheid wel kunnen bekoren.

Ik kan het verlies in wedstrijden heel goed velen.
Maar achteraf
is het niet zo leuk, dat verlies om die reden verlegen.
Mijn club had
zonder mijn onschuldig
gedoe de winnaar kunnen zijn van dat stuk van de spelen.